

HỌC PHẬT VẤN ĐÁP
PHÁP SƯ TỊNH KHÔNG TRẢ LỜI CÁC CÂU
HỎI
CỦA CÁC ĐỒNG TU

Giảng ngày 10 tháng 11 năm 2006
tại Hiệp Hội Giáo Dục Phật Đà Hồng Kông

TẬP 4

Chư vị Pháp sư, chư vị đồng học, xin chào mọi người!

A Di Đà Phật! Hôm nay có 36 câu hỏi, chúng ta cứ lần lượt giải đáp. Trước hết là các câu hỏi của các đồng tu trên internet.

Câu hỏi thứ nhất: Lão Pháp sư nói kinh Phật không có ý, nhưng lúc dùng thì là vô lượng nghĩa, đọc kinh không được nghĩ đến ý nghĩa; lại nói đọc kinh phải biết chuyển kinh, phải y giáo phụng hành. Xin hỏi đọc kinh không nghĩ đến ý nghĩa thì làm sao y giáo phụng hành?

Khi đọc kinh mà không nghĩ đến ý nghĩa là rất khó, đó gọi là chân thật biết đọc kinh, cho nên không có nhiều người thật sự biết đọc kinh. Đọc kinh mà không nghĩ đến ý nghĩa là việc như thế nào? Là chân tu hành. Tu cái gì? Hoàn thành Giới Định Huệ cùng lúc. Nếu nghĩ đến ý nghĩa thì bạn đã phá sạch Giới Định Huệ rồi; chính là thật sự dùng phương pháp đọc kinh để tu định, để khai ngộ, đó gọi là chân thật biết tụng. Chân thật tụng đến nhất tâm thì người đó khai ngộ, trí tuệ liền hiện tiền. Cho nên, người thường một mặt tụng kinh, một mặt nghiên cứu xem ý nghĩa câu này là gì? Ý nghĩa đoạn này là gì? Ý đó không phải là ý của Phật, mà là ý của chính bạn. Tại sao vậy? Phật không có ý. Cho nên kinh của Phật, bạn thử xem chú giải của người

xưa thì bạn sẽ hiểu được, bạn xem Kinh Kim Cang có mấy trăm loại chú giải, Kinh Lăng-nghiêm cũng có khoảng hơn một trăm loại chú giải, mỗi người chú giải đều không giống nhau. Nếu Phật có ý thì phải đều giống nhau chứ, vậy sao lại không giống nhau? Cho nên kinh Phật không có ý, người sâu sắc thì nhìn thấy sâu sắc, thấy được ý nghĩa sâu, người nông cạn thì thấy được ý nghĩa nông cạn, chỗ tuyệt diệu của Kinh là ở chỗ này.

Kinh Phật, chúng ta biết là từ trong tự tánh của Phật lưu lộ ra, trong tự tánh làm gì có ý chứ? Làm sao mới có thể kiến tánh? Hiện nay chúng ta đang học kinh Hoa Nghiêm, kinh Hoa Nghiêm nói rất nhiều, bạn phải buông xuống hết thấy vọng tưởng phân biệt chấp trước thì bạn minh tâm kiến tánh. Hết thấy kinh của Phật đều là từ tâm tánh lưu lộ ra, cho nên kinh Phật không có ý. Người tụng kinh tùy theo trình độ của họ, phàm phu tụng kinh là ý của phàm phu, A-la-hán tụng kinh là ý của A-la-hán, Bồ-tát tụng kinh là ý của Bồ-tát, Phật tụng kinh chính là ý của Phật, bạn nhất định phải hiểu đạo lý này. Trong kinh dạy chúng ta đừng tưởng tượng, đừng tư duy thì ý nghĩa liền khởi lên, đó chính là chỗ ngộ của bạn. Nếu bạn nghĩ, nghĩ là ý thức thứ sáu, chấp trước là thức thứ bảy, bạn vừa nghĩ vừa chấp trước thì rơi vào trong ý thức rồi, đó thực sự không còn là Phật pháp nữa, Phật pháp đã biến thành thế gian pháp.

Phật dạy chúng ta làm cách nào? Nói thật ra, thiên kinh vạn luận, thực hiện ở trên hành vi trong đời sống chính là Thập thiện nghiệp đạo, đó là nền tảng. Cho dù là pháp Tứ Đế của A-la-hán, thực hiện ở trong đời sống vẫn là Thập Thiện nghiệp đạo. Lục Ba-la-mật của Bồ-tát, Thập Đại Nguyên Vương của Phổ Hiền Bồ-tát, các vị nghĩ xem, nếu không có Thập Thiện Nghiệp Đạo thì chúng không thể thực hiện, chúng đều là không, đều biến thành huyền học, phải hiểu điều này. Thực hiện hết thấy học vấn của nhà Nho chính là Đệ Tử Quy, biểu hiện ngay trong đời sống hằng ngày chính là như vậy. Lý luận của Đạo gia tuy cao sâu nhưng thực hiện cũng là ở Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Những thứ như vậy bạn phải thật sự làm được, đây gọi là

Thánh học. Làm được thì thế nào? Chính là bạn giống như Thánh nhân. Mặc dù cảnh giới của bạn không đạt đến mức cao như Thánh nhân, nhưng nhất cử nhất động của bạn trong đời sống hằng ngày đúng thật là giống Thánh nhân, đạo lý là ở chỗ này.

Chúng ta không thể không xem trọng khóa trình nền tảng vô cùng quan trọng của ba nhà Nho Thích Đạo, những thứ này là sơ học, cũng là cứu cánh viên mãn. Nhà Nho đạt đến cứu cánh viên mãn chính là như vậy, lý thông rồi thì sự đều như nhau. Phật đến cứu cánh viên mãn cũng là Thập Thiện Nghiệp, rốt ráo viên mãn của Thập Thiện Nghiệp chính là thành Phật, chúng ta nhất định phải hiểu đạo lý này. Chúng ta ngày nay có phiền não tập khí quá nhiều, làm chướng ngại cửa ngộ của chính mình, cho nên không khai ngộ. Nghiêm túc y theo phương pháp này mà tu học thì đó chính là trì giới, nhất tâm chuyên chú chính là định, định đến một giai đoạn tự nhiên sẽ khai trí huệ. Cũng đừng ngày ngày suy nghĩ: sao ta vẫn còn chưa khai trí huệ? Thế thì bạn vĩnh viễn không thể khai trí huệ. Vì sao vậy? Đó là chướng ngại! Có rất nhiều người niệm Phật đến hỏi tôi: “*Thưa Pháp sư, con niệm nhiều năm như vậy, sao vẫn chưa đạt được công phu thành phẩm?*” Tôi nói: “Đời này của bạn đừng hy vọng, tuyệt đối sẽ không đạt được công phu thành phẩm”. Họ hỏi tại vì sao? “Bởi vì bạn có vọng niệm đang làm chướng ngại. Cái gì bạn cũng không cầu thì tự nhiên sẽ đạt được. Tâm mong cầu đó của bạn là vọng tâm, là chướng ngại, nó đã phá hoại công phu niệm Phật của bạn”. Phải chân thật dùng tâm thanh tịnh để niệm, tâm thanh tịnh là không được khởi vọng tưởng, cứ thật thà mà niệm thì tự nhiên sẽ có cảm ứng.

Câu hỏi thứ hai: Thời nay có rất nhiều trẻ em bị chậm phát triển trí não và bệnh tự kỷ, xin hỏi phải nên giúp đỡ những trẻ nhỏ này như thế nào để chúng khai mở trí huệ?

Đây là tình trạng bệnh, chúng tôi trong lúc giảng kinh cũng nói rất nhiều, nguồn gốc bệnh tật của chúng sanh có ba loại lớn, loại thứ nhất bệnh sinh lý, liên quan đến sinh lý của chúng ta. Giống như trứng

gió cảm mạo, chúng ta ăn uống không cẩn thận, ăn mặc không thích hợp, như vậy sẽ bị phong hàn, đây là bệnh trên sinh lý. Bác sĩ có thể chữa được loại bệnh này, tìm bác sĩ thì không sai.

Loại thứ hai là bệnh oan nghiệp, chính là quỷ thân dựa thân, oan gia trái chủ của bạn tìm đến bạn. Bệnh này thì phiền phức, bác sĩ không chữa được. Phương pháp là phải hòa giải. Người học Phật chúng ta biết được thì có thể đàm phán điều kiện với họ. Các vị là người như thế nào? Vì sao các vị lại muốn dựa thân? Các vị có yêu cầu gì? Đàm phán điều kiện, họ đồng ý rồi thì họ sẽ đi, bệnh sẽ khỏi ngay.

Loại thứ ba gọi là bệnh nghiệp chướng. Bệnh chậm phát triển trí não, bệnh tự kỷ chính là bệnh nghiệp chướng, bệnh nghiệp chướng chỉ có một phương pháp, đó là chân thật sám hối. Trẻ nhỏ không hiểu, chúng không biết sám hối, cho nên người làm cha mẹ phải hiểu, sám hối thay cho chúng. Tình trạng như vậy thì người chân thật học Phật không được xem là việc xấu, vì sao vậy? Họ đến bảo người cả nhà bạn nghiêm túc học Phật, dũng mãnh tinh tấn, tự nhiên sẽ ổn. Cho nên, người nhà phải tiêu tai, bồi phước nhiều hơn cho họ, làm nhiều việc tốt một chút, đoạn ác tu thiện, hồi hướng công đức cho họ, vì họ mà làm, hi vọng Phật Bồ-tát phù hộ họ, sẽ có cảm ứng.

Câu hỏi thứ ba: Có không ít đồng tu mong có được một tượng Phật Bồ-tát trang nghiêm hơn nên đem tượng Phật cũ tặng cho nhà chùa. Đạo tràng đã quyết định đem những tượng Phật cũ này cho chìm xuống đáy sông, xin hỏi như vậy có thuộc về tội làm thân Phật chảy máu không?

Cho chìm xuống đáy sông, Đại Đức xưa có cách làm như vậy, nhưng đều là dùng tâm chân thành cung kính. Hiện nay bạn muốn đổi sang tượng Phật trang nghiêm hơn, vậy thì gọi là gì? Thích mới nói cũ, tâm lý này không tốt. Nói thật ra, thờ tượng Phật càng lâu, chúng ta nói là Ngài càng linh, Ngài nhận nhiều hương hỏa. Nếu tượng Phật

này là truyền mấy đời, đã thờ một, hai trăm năm rồi thì không như nhau.

Tràng hạt cũng không như nhau, có chuỗi tràng hạt đã từng được bao nhiêu Pháp sư và người niệm Phật đã niệm qua. Tôi có một chuỗi tràng hạt khoảng ba trăm năm, bạn thử nghĩ xem bao nhiêu người dùng để niệm Phật rồi? Tôi còn có một chuỗi do một đồng tu ở đây là Kha cư sĩ tặng cho. Ba mươi năm trước, lần đầu tiên tôi đến nơi này giảng kinh, hôm đó đến núi Thái Bình để chơi, tôi không đeo tràng hạt. Ông ấy hỏi tôi, thưa Pháp sư, hôm nay Thầy có đeo tràng hạt không? Tôi nói hôm nay tôi không đeo, quên đeo rồi. Ông nói, con tặng chuỗi vòng này của con cho Thầy. Tôi xem thấy tràng hạt rất đẹp, là tràng hạt bồ-đề màu xanh lục, đã biến thành màu đen trong suốt, tôi xem thì thấy lâu năm rồi. Ông ấy mua nó ở cửa hàng đồ cổ, tôi hỏi ông bao nhiêu tiền? Thời điểm đó là 30 năm trước, là 3.000 đồng, ít nhất cũng là ba trăm năm. Bạn nói xem đã bao nhiêu người dùng để niệm Phật rồi, cho nên tràng hạt đó biết trừ tà, càng xưa càng đáng tiền.

Vì vậy không nên có tâm phân biệt. Nếu thấy tượng Phật trong nhà không đẹp mà đổi sang tượng đẹp hơn thì tâm của bạn không phải là tâm học Phật, không cần phải làm thế. Nếu tượng Phật bị hư hỏng, tượng đắp thì sau một thời gian chúng ta có thể dát vàng làm mới lại. Tượng vẽ, tranh vẽ hoặc tranh ảnh in ấn thì sau khoảng thời gian dài sẽ bị ngả màu, có thể thay một bức khác, không vấn đề gì, loại đó có thể đổi. Tượng khắc gỗ, tượng đắp đất do chính mình cúng dường, càng lâu mình càng cảm thấy có cảm ứng, không nên đổi, phải có tình cảm với Ngài thì Ngài mới có cảm ứng.

Câu hỏi thứ tư: Đệ tử chuyên nghe lão Pháp sư giảng kinh, một lòng vì chúng sanh, vì chánh pháp cứu trụ, các lão Bồ-tát ở đạo tràng vô cùng tin cậy con, nhưng họ không nhìn thấu, không buông xuống được. Con muốn sớm ngày vãng sanh, dùng thân giáo để giúp mọi người. Các lão Bồ-tát kiên quyết không đồng ý, mắng

con tự tư, không quan tâm đến họ, chỉ muốn vãng sanh. Xin sư phụ khai thị.

Đây cũng là công phu, cũng là thị hiện, chân thật có thể làm được điều này cũng là thuộc về hoằng pháp lợi sanh, làm chứng minh. Nói rõ với mọi người việc vãng sanh không phải là giả, tôi làm cho các vị xem, cũng sẽ độ được rất nhiều người. Giống như việc vãng sanh của phu nhân của lão cư sĩ Hà Đông ở Hồng Kông, mẹ của Hà Thế Lễ vãng sanh, thoạt tướng rất đẹp, bạn xem bà ấy độ biết bao nhiêu người! Cả nhà Hà Thế Lễ đều là tín đồ kiên thành của Cơ Đốc giáo, còn người mẹ thì niệm Phật. Nhưng họ cũng rất tân tiến, ông rất hiếu thuận với cha mẹ, trong nhà người nào có tín ngưỡng của người đó, không làm chướng ngại lẫn nhau. Khi người mẹ vãng sanh đã làm ra thị hiện, cả nhà Hà Thế Lễ đều niệm Phật, vì sao vậy? Xem thấy đây là thật, không phải giả. Đây là sau cùng độ cả nhà họ, dùng phương pháp vãng sanh để thị hiện cho họ xem thì họ không thể không tin tưởng.

Câu hỏi thứ năm: Đệ tử nằm mộng thấy mình niệm Phật vãng sanh, đi rất xa rồi nhìn thấy toàn thân mình là thân kim sắc. Lúc quay đầu nhìn xuống thì thấy mọi người đang dùng tấm vải vàng để phủ lên cơ thể con, lúc đó con không động niệm, không biết vì nguyên nhân gì lại quay về, cơ thể dần dần tỉnh lại. Xin hỏi người vãng sanh có phải không được quay đầu không?

Đúng, chân thật vãng sanh thì sẽ không quay đầu, quay đầu chính là không vãng sanh. Nhưng cảnh giới trong giấc mộng này được xem là một cảnh giới tốt, đây không phải là cảnh giới xấu, phải niệm Phật cho thật tốt.

Câu hỏi thứ sáu: Đệ tử sống ở Đại lục, đang làm công việc biên kịch truyền hình. Vì để tăng sản lượng nên sản xuất ra rất nhiều phim truyền hình liên quan đến tình cảm vấn vương, yêu hận tình

thù. Đệ tử hiểu rõ nhân quả, trong lòng vô cùng mâu thuẫn, vì công việc này là công việc rất đàng hoàng trong mắt mọi người. Xin hỏi con có nên bỏ công việc biên kịch để tập trung vào niệm Phật, tránh bị ô nhiễm, cầu vãng sanh Tây Phương, có thể nắm chắc không?

Đúng. Bạn có kỹ thuật, kinh nghiệm biên kịch, vì sao bạn không biên soạn những phim ảnh tốt? Biên soạn những phim ảnh tốt thì bạn có thể cứu độ được rất nhiều chúng sanh. Hiện nay Phật giáo chúng ta rất cần dùng truyền hình, cần đoạn ngắn của những bộ phim dài tập để tuyên dương Phật pháp. Đối với hai tập phim Liễu Phạm Tứ Huấn mới được biên tập của Malaysia, tôi đánh giá rất cao, thời gian ngắn, hai tiếng đồng hồ tương đương với đọc xong một biến Liễu Phạm Tứ Huấn. Các câu chuyện trong Phật giáo vô cùng nhiều, có thể từ phương diện này mà phát triển, đây là việc tốt, thay đổi phương hướng là được. Bỏ việc hoặc là đổi sang công việc khác cũng được, điều này tự bạn tính toán là được rồi.

Câu hỏi thứ bảy: Đệ tử đã thọ Bồ-tát giới, nhưng bốn tháng rồi không tụng Bồ-tát giới văn. Con cho rằng cứ tụng Kinh Vô Lượng Thọ cho tốt, tu cho tốt thì cũng bằng với tu Bồ-tát đạo, như vậy có đúng không ạ?

Đúng vậy, nhất tâm niệm Phật, thọ trì Kinh Vô Lượng Thọ, giới luật cũng đều ở trong đó. Hiện nay thật ra mà nói, thọ giới đều là hữu danh vô thực, Tam Quy Ngũ Giới bạn đều học không tốt, Thập Thiện Nghiệp Đạo cũng không làm được thì Bồ-tát Giới chính là hữu danh vô thực, đó không phải là chân thật. Cho nên quan trọng nhất, người học Phật tại gia chúng ta xem trọng Đệ Tử Quy, xem trọng Thập Thiện Nghiệp Đạo thì là chân thật trì giới rồi.

Câu hỏi thứ tám: Sư phụ giảng Kinh Hoa Nghiêm, nói đến việc Đại Sư Lục Tổ Huệ Năng ẩn nấu trong nhóm thợ săn, sống mười

mấy năm. Thọ săn mỗi ngày phải sát sanh ăn thịt, xin hỏi làm thế nào để Đại Sư sống chung với những thọ săn?

Vấn đề này bạn đọc Đàn Kinh thì biết. Ngài sống cùng thọ săn, thọ săn mang thú săn được về, Ngài thấy nếu thú bị thương, vết thương không quá nghiêm trọng, vẫn có thể sống được thì Ngài đều thả chúng đi. Khi ăn cơm, Ngài chịu trách nhiệm làm công việc bếp núc. Ngài ăn rau bên cạnh thịt, Ngài dùng một ít rau xanh để nấu bên cạnh nồi thức ăn, suốt 15 năm! Đây là cách làm bất đắc dĩ.

Câu hỏi thứ chín: Khi con chỉ tịnh niệm Phật, thường hay nghe thấy một số âm thanh, trong tâm cảm thấy rất sợ hãi, tiếp tục như vậy thì có phải là dễ bị ma dựa không? Làm sao mới có thể tiêu trừ được ma chướng này?

Bất cứ cảnh giới nào hiện tiền thì cứ mặc kệ nó, đừng để ý, hãy tập trung toàn bộ tinh thần và ý chí ở câu Phật hiệu, như vậy sau một thời gian thì tự nhiên sẽ không bị quấy nhiễu nữa. Bạn không được sợ nó, bạn mà để ý thì sự quấy nhiễu đó sẽ sinh ra tác dụng, sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. Bạn không để ý đến nó thì việc quấy nhiễu không khởi tác dụng, không khởi tác dụng, không đạt được mục tiêu thì nó sẽ đi thôi.

Câu hỏi thứ mười: Đệ tử theo “pháp thập niệm” của Sư Phụ dạy để tu hành niệm Phật, được thọ dụng rất lớn. Hiện lấy đây làm nền tảng, sớm tối thêm vào “pháp thập niệm theo mười hơi thở”, lay Phật 50 lay, ba biến chú vãng sanh để làm thời khóa sáng tối. Xin hỏi như vậy có như pháp không?

Khi đang rất bận rộn, công việc vô cùng bận rộn, không có thời gian công khóa sáng tối thì làm như vậy được. Nếu có thời gian thì tốt nhất thời khóa sáng tối tụng một biến Kinh Di Đà. Kinh Di Đà không cần thời gian dài, sau khi tụng quen rồi thì sẽ thuộc lòng. Tụng kinh chính là nghe lời giáo huấn của Phật, Kinh Di Đà cũng không khó

hiểu, nhắc nhở chính mình chuyên tâm niệm Phật, niệm Phật hiệu càng nhiều càng tốt. Tụng kinh là để nhiếp tâm, tâm chúng ta tán loạn, tụng xong một biến Kinh Di Đà thì tâm sẽ định xuống, tâm định thì niệm Phật mới có công đức, mới có cảm ứng.

Câu hỏi thứ mười một: Con nên sắp xếp thời gian học Phật và học Đệ Tử Quy như thế nào cho tốt?

Không cần đặc biệt sắp xếp thời gian học Phật và Đệ Tử Quy. Kinh văn Đệ Tử Quy rất ngắn, tổng cộng chỉ có 1080 từ, có thể đưa vào trong thời khóa sáng tối. Sau khi bạn xong thời khóa sáng thì tụng Đệ Tử Quy một biến, tụng một biến là để nhắc nhở chính mình cả ngày hôm nay không được quên. Buổi tối sau khi xong thời khóa tối thì cũng tụng một biến Đệ Tử Quy, nghĩ xem hôm nay những việc nào mình chưa làm được. Lấy Đệ Tử Quy làm giới luật, điều này rất quan trọng, đây là giới luật căn bản. Trì giới niệm Phật thì nhất định vắng sanh.

Câu hỏi thứ mười hai: Trong thời gian học tập Đệ Tử Quy, có phải là chỉ cần nghe cho tốt bộ đĩa 40 tập của thầy Thái, thậm chí cũng không được nghe Sư Phụ đang trực tiếp giảng kinh?

Giai đoạn này thì có thể được. Kinh nghiệm của chúng tôi ở Thang Trì khi dạy những giáo viên hạt giống, tôi vốn nghĩ là mất ba tháng đến bốn tháng thì mới có thể thực hiện được Đệ Tử Quy; kết quả không ngờ là chỉ sau hai tháng họ đã thực hiện được rồi. Điều này vô cùng khó có được, làm tấm gương rất tốt cho người chân thật tu hành, sau hai tháng thì làm được. Nói cách khác, trong hai tháng trước mắt bạn có thể dùng cách làm như vậy. Sau khi bạn thực hiện được hai tháng rồi thì Đệ Tử Quy đã biến thành hành vi trong đời sống hằng ngày, vậy thì bạn chỉ cần chuyên tâm học Phật. Chuyên tâm học Phật không phải là không cần Đệ Tử Quy nữa, vậy thì sai rồi. Bạn phải hiểu là Đệ Tử Quy đã biến thành hành vi sinh hoạt hằng ngày

của bạn, vĩnh viễn không thay đổi, như vậy thì niệm Phật sẽ vô cùng tốt.

Câu hỏi thứ mười ba: Nghe hay xem Giảng Ký thì hiệu quả hơn?

Điều này không nhất định, căn tánh mỗi người không như nhau, nhưng đại đa số người thì căn tính của nhĩ căn lạnh lợi hơn nhãn căn. Cho nên khi Quán Thế Âm Bồ-tát lựa chọn viên thông, Ngài đã lựa chọn pháp môn Nhĩ Căn Viên Thông “phản văn văn tự tánh, tánh thành Vô Thượng Đạo” của Quán Thế Âm Bồ-tát. Nhưng người thế gian cũng có một số người có nhãn căn rất lạnh lợi, họ nghe thấy không rõ ràng, nhưng họ nhìn thấy rất rõ ràng. Cho nên chính chúng ta phải phản tỉnh, phải tỉ mỉ quan sát chính mình, rốt cục là nhĩ căn hay nhãn căn của mình lạnh lợi? Hay là xem cũng được, nghe cũng được, mỗi người không như nhau.

Câu hỏi thứ mười bốn: Khi nghe đĩa, phải nên nghe liên tục một vòng từ tập 1 đến tập 40, hay là nhất định phải nghe hiểu mỗi tập, làm được rồi thì mới nghe tập tiếp theo?

Phương pháp học tập kiểu này cũng vô cùng tốt, học tập từng tập từng tập một, nhất định phải thực hiện được tập đó rồi chúng ta mới học tập tiếp theo, vậy cũng rất tốt. Nghiêm túc học tập, bạn xem người ta hai tháng có thể hoàn thành, tôi tin chúng ta nhiều nhất ba tháng thì có thể học xong môn học này.

Câu hỏi thứ mười lăm: Việc dạy trẻ nhỏ đọc kinh, phải nên kết hợp như thế nào với tu hành của chính mình để được tốt?

Dạy trẻ nhỏ vẫn là phải lấy Đệ Tử Quy làm chính, nam nữ già trẻ ở trong nhà cùng nhau học Đệ Tử Quy, hiệu quả sẽ vô cùng lớn. Nếu chỉ dạy trẻ nhỏ mà người lớn không học thì trẻ nhỏ sẽ nghĩ: Bố mẹ dạy con mà chính bố mẹ không học, đây là giả, gạt con, không phải

thật. Cho nên, bản thân người lớn cũng phải làm được thì chúng sẽ tin tưởng, chúng sẽ học tập rất nghiêm túc. Vào thời xưa, Đệ Tử Quy không phải là để dạy trẻ nhỏ, Đệ Tử Quy là thân giáo. Các vị nhất định phải biết, chúng ta học giáo dục truyền thống, đặc sắc của giáo dục truyền thống chính là gia đình, điều này người nước ngoài không có, chúng ta có nói thì họ cũng không hiểu, nước ngoài không có cái này. Lịch sử của chúng ta đã trải qua 5.000 năm rồi.

Người nước ngoài xem lịch sử của chúng ta, mỗi khi thay đổi triều đại là có động loạn, có chiến tranh, nhưng thời gian đều không dài. Sau khi những đế vương bình định được động loạn, nắm được chính quyền rồi, gọi là quân vương khai quốc, bình định được động loạn, sau khi họ nắm chính quyền rồi thì ít nhất có từ 150 năm đến 200 năm thiên hạ thái bình. Hoàng đế đời cuối có lẽ không giữ quy củ, dẫn tới người khác làm cách mạng, nếu họ thật sự giữ giáo pháp của tổ tiên xưa thì sẽ không có chính biến. Người dân đều được nhận giáo dục luân lý nên họ đều an phận với chính mình, không phải thật quá đáng thì sẽ không làm cách mạng, không muốn làm loạn. Làm loạn thống khổ lắm! Phải hi sinh biết bao nhiêu sinh mạng và tài sản. Cho nên họ không muốn làm loạn, trừ khi chính phủ thật sự không hợp lý. Cho nên người nước ngoài xem thấy sự an định xã hội trong mấy nghìn năm lịch sử của chúng ta đều cảm thấy rất kỳ lạ, rốt cục nguyên nhân là gì? Nếu bạn đi nghiên cứu thì chính là giáo dục gia đình. Đó là dạy từ khi còn nhỏ, dạy họ làm người tốt, cả đời làm người tốt, đây không phải là thiên hạ thái bình sao?

Giáo dục truyền thống, dùng lời hiện nay là giáo dục tình yêu thương, trong lúc chúng tôi giảng kinh đã nói rất nhiều lần. Giáo dục truyền thống chính là từ “*phụ tử hữu thân*” trong Ngũ Luân, tình thân của cha con là bẩm sinh, không phải là học ở đâu cả. Hiện nay bạn tỉ mỉ mà quan sát, quan sát trẻ nhỏ khi được ba, bốn, năm tháng, tình yêu của cha mẹ đối với nó là không có điều kiện. Dù nó còn chưa biết nói chuyện nhưng bạn xem biểu cảm của nó, tình yêu của nó đối với cha mẹ, bạn từ chỗ này thì nhìn thấy đây là tự tánh, hoàn toàn là lưu

lộ từ tự tánh. Dần dần nó lớn lên, bạn không dạy dỗ nó cho tốt, nó bị hoàn cảnh bên ngoài làm ô nhiễm, mê mất thiên tánh rồi, đạo lý là ở chỗ này, chúng ta không thể không hiểu.

Cho nên phải dạy dỗ trẻ từ khi nào? Từ khi trẻ vừa mới sinh ra, mắt của nó đã biết nhìn, tai của nó biết nghe, bạn đừng cho rằng nó không hiểu chuyện, ngày ngày nó đang học, ngày ngày đang xem, ngày ngày đang nghe. Cho nên, Đệ Tử Quy là cha mẹ làm cho trẻ nhỏ xem, là một môn học thân giáo, không phải là ngôn giáo. Chúng vẫn chưa hiểu chuyện thì người làm cha mẹ, trưởng bối ở trước mặt trẻ nhỏ làm cho chúng xem. Ngạn ngữ xưa gọi là “*ba tuổi thấy tám mươi*”, bạn thử nghĩ xem, khi họ đến 80 tuổi, họ đã có năng lực biết cái gì là đúng, cái gì là sai. Đó gọi là “*thiếu thành nhược thiên tánh, tập quán thành tự nhiên*” (tập từ nhỏ thì sẽ thành như bản tánh, tập quen thành bản tánh tự nhiên), sự giáo dục này quan trọng biết bao! Nếu đến 3 tuổi mới dạy thì đã quá muộn rồi, đã sinh ra góc rẽ của ô nhiễm rồi, phiền phức lớn rồi! Cho nên người xưa chúng ta rất xem trọng giáo dục.

Tuần trước có một vị giáo sư ở Đại học Đạm Giang ở Đài Loan đến, là giáo sư Ngô, cũng là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Ông ấy nói với tôi Mặc Môn giáo (Mormon) ở nước Mỹ, tôi nghĩ có lẽ Hồng Kông cũng có Mặc Môn giáo, họ rất xem trọng việc giáo dục gia đình, họ sưu tập rất nhiều gia phả của người Trung Quốc, họ nói đại khái có hơn một vạn loại. Cũng có thể như vậy, bởi vì trước đây nhà nào cũng có gia phả, đa số gia phả đều để trong tủ đường. Tôn giáo này cũng có người có tâm, khi chúng ta làm đại cách mạng văn hóa thì thấy đều không còn nữa, vậy mà họ vẫn sưu tập nhiều như vậy. Nghe nói Bảo tàng Cố Cung Đài Loan đã sao chép một số thứ từ chỗ của họ. Trong gia phả đều có gia huấn, đều có gia quy, nếu chúng ta tìm được những thứ này, thu thập lại rồi soạn thành một cuốn, đó chính là giáo dục gia đình truyền thống. Đó đúng thật là vô cùng hoành tráng.

Đệ Tử Quy là một môn học phổ biến, là một phần của giáo dục nền tảng bắt buộc trong gia giáo truyền thống. Gia giáo trong mỗi nhà, việc họ dạy con cháu có liên quan đến nghề nghiệp của họ, ví dụ như họ làm kinh doanh thì họ dạy con cháu phải làm ăn như thế nào; làm ruộng thì dạy con cháu trồng trọt như thế nào. Các ngành các nghề không như nhau, họ có môn học của họ. Cho nên chân thật là vô cùng hoành tráng, hiện nay tôi đang nghĩ cách để thu thập, vậy mới có thể nhìn thấy cái gốc giáo dục của mấy nghìn năm đến nay của chúng ta, bạn sẽ thấy họ dạy người như thế nào. Đệ Tử Quy là một môn học phổ biến, môn học nền tảng, cũng chính là bất kể bạn tu học nghề nghiệp nào thì bạn nhất định phải làm được nền tảng, điều này không thể không biết.

Trẻ nhỏ đọc kinh nhất định phải làm được Đệ Tử Quy, làm được rồi thì mới dạy chúng đọc kinh. Trước đây Đệ Tử Quy là thân giáo, ba tuổi vẫn chưa được đọc kinh, đọc kinh có lẽ vào khoảng năm, sáu tuổi, đến năm, sáu tuổi thì gốc của nó đã vô cùng tốt. Cách dạy học này của chúng ta và người nước ngoài không giống nhau, người nước ngoài khi còn nhỏ thì được dạy vui chơi, cho nên chúng rất hoạt bát. Chúng ta từ nhỏ đã học để trở thành người lớn, ngồi có dáng ngồi, đứng có dáng đứng, vô cùng quy củ. “*Dạy hư đứa bé này rồi, nó không có chút hoạt bát nào cả!*” Thiên hạ thái bình là như vậy mà ra. Cho nên không giống nhau.

Câu hỏi thứ mười sáu: Kinh Địa Tạng nói Bồ-tát Địa Tạng từ kiếp lâu xa về trước là Bà-la-môn nữ, nhưng Bà-la-môn là một họ ở Ấn Độ xưa trên địa cầu, hơn nữa còn là dòng họ tôn quý. Nhưng từ kiếp lâu xa về trước địa cầu này còn chưa có, Ấn Độ cũng chưa có. Xin hỏi đây có phải là sự trùng hợp không? Hay là ở trong thế giới lâu xa về trước cũng đúng là có một họ như vậy?

Không sai. Phật nói với chúng ta, con người có sanh lão bệnh tử, địa cầu có thành trụ hoại không. Phật ở trong kinh nói rất rõ ràng, trong phẩm Thế Giới Thành Trụ của Kinh Hoa Nghiêm có nói qua.

Chúng sanh ở thế giới này, nếu bạn tu thiện nghiệp thì sanh đến trời Tứ Thiên, thọ mạng rất dài, đều là tính bằng đại kiếp. Thọ mạng của người ở trời Tứ Thiên hầu như đều là gần hai vạn kiếp. Nếu làm việc ác thì bị đọa đến A-tì địa ngục, thọ mạng ở A-tì địa ngục cũng rất dài, cũng là tính bằng kiếp. Sự thành trụ hoại không của địa cầu, cứ một đại kiếp là một lần, một đại kiếp có bốn trung kiếp, bốn trung kiếp là thành - trụ - hoại - không. Nếu thọ mạng của họ hoặc là hưởng phước ở trên trời, hoặc là chịu tội ở địa ngục mười kiếp, mười kiếp địa cầu của chúng ta đã thành trụ hoại không mười lần. Khi địa cầu hoại rồi thì họ đi về đâu? Phật nói với chúng ta, địa cầu hoại rồi thì họ đến thế giới khác, cũng giống như là di dân vậy, nơi này có tai nạn thì phải đến nơi khác; tương lai nơi này hình thành trở lại thì họ lại quay về. Nếu chúng ta tin tưởng sự thật thì vấn đề này không có nữa.

Hiện nay người phương Tây dùng phương pháp thôi miên, nói với chúng ta rằng rất nhiều tập khí của này sẽ mang đến đời sau, nhiều tập khí có ở đời này là từ đời quá khứ mang đến, đây là người phương Tây phát hiện ra. Phật nói với chúng ta, A-lại-da thức giống như một cái kho vậy, hết thảy hạt giống tập khí thiện ác của chúng ta ở trong đó vĩnh viễn sẽ không bị mất đi. Bất luận là bạn đến thế giới nào, bạn vẫn là sống ở lục đạo bên đó, nghiệp lực của bạn vẫn là chủ tử theo bạn ở bên đó. Cho nên con người không được tạo ác nghiệp, tạo ác nghiệp thì vô cùng đáng sợ. Không nên kết oán thù với hết thảy chúng sanh, khi bạn chân thật hiểu rõ đạo lý này rồi thì bạn sẽ làm được. Vì sao? Kết oán thù với hết thảy chúng sanh thì oan oan tương báo không khi nào dứt, việc này rất đáng sợ. Giữa người với người, tuyệt đối không làm việc đắc tội với người khác, thiệt thòi cũng không quan trọng, người xưa nói thiệt thòi là phước. Thiệt thòi là gì? Là trả nợ, trả hết thì tốt quá rồi! Không nên có oán hận, có oán hận chính là không trả sạch, lại kết oán nữa. Cho nên phải thật hoan hỷ. Thiếu nợ người khác, ta đều trả nợ rồi, người khác thiếu nợ ta thì không cần nữa, vậy thì tốt biết bao, tự tại biết bao! Làm người nên quán như vậy thì tốt.

Những gì trong kinh Phật nói, thường sự việc được nói trong kinh Đại Thừa, đều là sự việc trong vô lượng kiếp.

Câu hỏi thứ mười bảy: Nông dân trồng trọt thường phun thuốc trừ sâu làm cho một số lượng lớn côn trùng bị chết. Nếu cứ để mặc cho côn trùng có hại phát triển thì sẽ bị giảm sản lượng, thậm chí mất mùa, mà côn trùng cũng sẽ làm tổn hại đến những nông dân khác. Xin hỏi phải nên xử lý việc này như thế nào?

Vấn đề này bạn có thể đến nông trường của Lý Kim Hữu ở Bà-la-châu (Borneo) Cổ Tấn (Kuching- thành phố ở Malaysia) để xem thử thì bạn sẽ biết, bạn sẽ bỗng nhiên đại ngộ. Họ ở đó trồng rất nhiều rau xanh, hoa quả, khi tôi đến xem thì là năm thứ sáu. Đất đai ở đó rất rẻ, họ mua một mảnh đất 5.000 mẫu Anh. Cả một quả núi lớn, trồng rất nhiều rau. Họ nói với tôi, họ không dùng thuốc trừ sâu, không dùng phân hóa học. Họ nói năm đầu tiên trồng rau, khoảng 80-90% bị côn trùng ăn sạch, còn dư lại một chút xíu. Họ vẫn kiên trì. Đến năm thứ hai, những côn trùng đó rất có lương tâm, để lại cho họ một phần ba, ăn hết hai phần ba; đến năm thứ ba thì côn trùng để lại cho họ một nửa. Khi tôi đi xem là năm thứ sáu, côn trùng ăn chỉ chiếm khoảng 5%, để lại cho họ 95%. Bạn không giết chúng thì chúng không hại bạn, bạn càng giết thì chúng càng lợi hại, vì sao vậy? Oan oan tương báo. Bạn thử nghĩ xem, thuốc trừ sâu, phân hóa học mới được phát minh không bao lâu, chúng ta mấy nghìn năm nay trồng trọt đều không dùng thuốc trừ sâu, con người sống như thế nào? Bạn phải hiểu đạo lý này. Đó gọi là càng giết thì càng nhiều, bạn không giết thì không có nữa, thì không kết oán. Bạn nhất định phải hiểu đạo lý này.

Chúng ta học Phật, hiểu rõ đạo lý này thì đi đến chỗ của họ xem thử, xem thấy chân tướng sự thật thì tín tâm của chúng ta sẽ kiên định. Ở Úc Châu, Học viện của chúng tôi rất lớn, vườn trồng rau cũng rất lớn. Lần trước tổ chức pháp hội, hơn một ngàn người ở đó trong một tuần, vườn rau của chúng tôi có thể cung cấp, bạn nói xem vườn rau lớn biết bao! Vườn rau của chúng tôi không có phân hóa học, không

có thuốc trừ sâu. Có côn trùng đến ăn không? Hầu như không có. Nhưng có chim, cây ăn trái của chúng tôi rất nhiều, chim ăn trái cây. Chúng tôi thỏa thuận với chim ba điều quy ước, chỉ định một số cây, những cây đó là cúng dường cho các vị, các vị đến bên đó mà ăn, những cây khác thì không được. Chim thật sự nghe lời, chúng thật sự để lại cho chúng tôi rất nhiều. Có mấy cây chuyên để cho chúng ăn. Động vật nhỏ, côn trùng đều có linh tánh, bạn không được bắt nạt chúng, không được mặc tình giết chúng. Bạn giết chúng thì chúng sẽ đến báo thù bạn, tuyệt đối không phải là việc tốt, nhất định phải biết điều này. Chúng tôi thí nghiệm bao nhiêu năm như vậy, thành quả vô cùng tuyệt vời.

Câu hỏi thứ mười tám: Đệ Tử Quy dạy chúng ta “nói nhiều lời, không bằng ít”. Nhưng hoàn cảnh nhân sự thực tế vẫn là “thô tục nhiều”, mọi người đều thích nói chuyện nhân ngã thị phi và những việc vụn vặt vô nghĩa. Người ít nói chuyện thường khiến người khác cảm thấy ra vẻ thanh cao, rất khó giao tiếp. Xin hỏi Pháp sư, làm thế nào để chúng sống hòa đồng với chúng sanh, lại có thể nâng cao được đạo nghiệp của chính mình mà không phạm khẩu nghiệp.

Vấn đề là bạn đừng để ý đến người khác, đừng sợ sự phê bình của người khác, chính mình học tập nghiêm túc, dần dần quen rồi thì họ sẽ hiểu ra. Lúc ban đầu thì họ cảm thấy bạn ra vẻ thanh cao, nhưng nếu bạn làm được hai, ba năm thì họ sẽ quên mất, họ sẽ không sấm soi bạn mỗi ngày nữa. Qua vài năm sau, họ sẽ học tập theo bạn. Bạn xử sự đãi người tiếp vật có trí huệ hơn họ, làm được viên mãn hơn họ thì bạn có thể cảm hóa được họ, có thể dạy cho họ.

Câu hỏi thứ mười chín: Khi con niệm Phật thì vọng niệm khởi tới tập nên con đổi lại dùng pháp niệm Phật đếm số, từ một đến mười rồi lặp lại như vậy, làm vậy thì vọng niệm ít đi, nhưng hình

như đếm số lại trở thành chính. Làm sao để giải quyết xung đột giữa Phật hiệu và đếm số?

Bạn không cần cầu cách giải quyết, bạn có thể cứ dùng phương pháp này, một mặt đếm số một mặt niệm Phật, Đại Đức xưa dùng phương pháp này, có rất nhiều người thành tựu. Cho nên vì sao bảo bạn dùng tràng hạt? Người mới học thì tràng hạt nhất định là đếm số. Đến khi nào thì mới có thể buông bỏ đếm số? Tâm đã định rồi, vọng niệm ít rồi thì có thể không cần nữa, buông bỏ việc đếm số, chuyên tâm niệm Phật. Hiện nay tâm của bạn vẫn chưa đạt được định thì phải nên tiếp tục dùng phương pháp này để niệm.

Câu hỏi thứ hai mươi: Xin hỏi nhân quả chỉ thông ba đời thôi phải không?

Bạn phải hiểu ý nghĩa của ‘tam thế’, ‘tam thế’ là quá khứ, hiện tại, vị lai. Quá khứ còn có quá khứ, vị lai còn có vị lai, gọi là "*quá khứ vô thủy, vị lai vô chung*". Nhân quả ba đời là xuyên suốt từ đầu đến cuối, chính là vô thủy vô chung. Tuyệt đối không phải là nói chỉ có một đời quá khứ, chỉ có một đời vị lai. Chúng tôi cũng đã báo cáo với các vị, bác sĩ Weiss người Mỹ đã báo cáo thí nghiệm lâm sàng của ông về sử dụng thuật thôi miên. Ông đã đưa một bệnh nhân có thể quay về quá khứ 86 đời, thời gian khoảng 4000 năm, người được thôi miên có thể nói được ra từng đời từng đời, đã có quá khứ thì nhất định sẽ có vị lai. Người trong thí nghiệm này là một người bình thường, cả đời không làm việc ác gì lớn, cũng không làm việc thiện gì lớn, đã đến nhân gian này rất nhiều lần. Bác sĩ Weiss đã nói rất hay, ông ấy đã không làm tốt bài tập của ông ấy ở nhân gian nên cứ ở lại lớp hoài, giống như đi học bị ở lại lớp đến 86 lần. Chân thật học được tốt thì sẽ nâng lên cao, làm không tốt thì sẽ rớt xuống, mãi đến nhân gian vì học không giỏi, phải hiểu đạo lý này.

Câu hỏi thứ hai mươi mốt: Sau khi vãng sanh Tây Phương, Phật Bồ-tát đối diện với nhân duyên quả báo như thế nào? Những ác nghiệp đời này đã tạo thì sau khi “đời nghiệp vãng sanh” còn có phải báo nữa không? Lúc nào thì báo?

Khi vãng sanh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc, trên lý luận mà nói, nghiệp chướng hoàn toàn chuyển biến, biến thành gì? Biến thành trí huệ. Phải hiểu nghiệp chướng và trí huệ là một sự việc, giác ngộ rồi thì gọi là trí huệ, mê rồi thì gọi là nghiệp chướng, nó chỉ có khác biệt giữa mê và ngộ. Thật ra mà nói, những thứ này không phải là thật, điều này chúng ta hiểu được, nhưng bạn đang mê thì chúng là thật có, thật đúng là trí huệ biến thành vọng tưởng phân biệt chấp trước. Kết quả mà vọng tưởng phân biệt chấp trước tạo thành chính là nghiệp chướng. Sau khi thành Phật rồi thì vọng tưởng phân biệt chấp trước của bạn biến thành trí huệ. Trong Pháp Tướng Duy Thức nói rất hay, A-lai-da thức chính là chứa đựng chủng tử nghiệp chướng tập khí, giống như cái kho vậy, một khi giác ngộ thì nó biến thành Đại Viên Kính Trí. Nói cách khác, họ đều đi qua thập pháp giới, đều tạo không ít nghiệp, khi vừa giác ngộ thì thấy đều nhìn thấy rõ ràng, liền biến thành vô lượng trí huệ. Mạt-na thức là chấp trước, chấp trước biến thành Bình Đẳng Tánh Trí. Ý thức thứ sáu là phân biệt, phân biệt biến thành Diệu Quán Sát Trí. Năm thức phía trước là tạo tác, tạo tác biến thành Thành Sở Tác Trí. Đó gọi là chuyển tám thức thành bốn trí, cách chuyển như thế nào? Giác ngộ thì chuyển rồi. Mê rồi thì bốn trí biến thành tám thức, giác ngộ thì tám thức biến thành bốn trí, là mê và ngộ mà thôi.

Sau khi giác ngộ, Phật Bồ-tát tự nhiên có cảm ứng đạo giao với chúng sanh trong thập pháp giới. Sức mạnh lớn nhất trong cảm ứng chính là người có ân có oán với bạn, người đã từng qua lại với bạn. Người chưa từng qua lại với bạn thì cảm ứng rất yếu ớt, không mạnh như vậy, cho nên đây gọi là Phật không độ người vô duyên. Kết thiện duyên với bạn là người có duyên, kết ác duyên vẫn là người có duyên. Đến một lúc nào đó, bất kể thiện duyên hay ác duyên, đều có cảm ứng

đạo giao với bạn. Hay nói cách khác, bạn thấy đều sẽ độ họ, đều sẽ giúp đỡ họ. Trong kinh Kim Cang, bộ kinh mà mọi người tụng quen thuộc nhất, bạn xem Ca-lợi vương cắt xẻo thân thể, Ca-lợi vương là vị vua ác, bạo quân. Ca-lợi là tiếng Phạn, dịch ý nghĩa là bạo quân, hôn quân. Bạn xem Nhẫn Nhục Tiên Nhân là Bồ-tát, là tiền thân của Thích-ca Mâu-ni Phật, Bồ-tát tu nhẫn nhục Ba-la-mật. Khi Ngài bị cắt xẻo thân thể thì không có một mảy may oán hận, hơn nữa vẫn nói với ông ta, tương lai ta thành Phật thì người đầu tiên ta độ là ông. Cho nên khi Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật, người đầu tiên được độ là Tôn giả Kiều-trần-như, tiền thân của Tôn giả Kiều-trần-như chính là Ca-lợi vương.

Khi Bồ-tát đang phải chịu tai họa lớn như vậy, Bồ-tát không có tâm oán hận, ngược lại còn cảm kích, vì sao vậy? Thành tựu được nhẫn lực Ba-la-mật của Ngài. Không có điều này thì đâu biết được công phu nhẫn nại của mình mạnh như vậy. Đây là điều chúng ta phải học, trong đời sống hằng ngày, chịu một chút sỉ nhục của người khác cũng đừng nổi giận, nổi giận thì chúng ta thất bại rồi, vậy thì mình chẳng có chút công phu gì. Như làm công quả trong đạo tràng, sự việc có một chút xiu bất như ý mà đã quay đầu ra đi, mãi không trở lại nữa, vậy thì đã thừa nhận bạn hoàn toàn thất bại rồi. Nếu có thể kiên trì đến cùng thì đây là Nhẫn Nhục Bồ-tát, cơ hội khó có được. Đây là gì? Chính là chuyển cảnh giới đã giảng phía trước, bạn phải biết chuyển, có trí huệ sẽ biết chuyển, sẽ không bị cảnh giới làm chướng ngại. Cảnh giới, nghịch cảnh hay thuận cảnh, người thiện hay người ác, đối với mình đều có chỗ tốt.

Câu hỏi thứ hai mươi hai: Thế nào là đại thiện tri thức chân thật? Phải có đủ những điều kiện nào?

Điều kiện thì trong kinh Phật đều có, nhưng trong rất nhiều kinh điển, điều kiện cũng không giống nhau hoàn toàn, chính là khi Phật đang giảng kinh thì xem thấy căn tánh của thính chúng bất đồng thì Phật có cách nói không giống nhau. Thường thì có thể tra cứu được ở

trong Phật học Đại từ điển. Quan trọng nhất, đại thiện tri thức chân thật thì nhất định phải có đủ tam học Giới Định Huệ. Với trình độ và hoàn cảnh trước mắt của chúng ta như thế này, mức độ thấp nhất thì họ nhất định phải trọn đủ Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo, Cảm Ứng Thiên. Trong xã hội hiện nay, có thể có được trọn đủ ba thứ này thì chính là đại thiện tri thức.

Câu hỏi thứ hai mươi ba: Chúng con cộng tu nhóm nhỏ, vào tháng Bảy hằng năm, tăng thêm mấy lần đọc tụng Kinh Địa Tạng thì có xem là xen tạp không?

Tháng Bảy thường là tháng siêu độ cho chúng sanh trong thế giới u minh, đây là chuyên làm cho họ. Nhưng công khóa của chính mình thì không được giảm bớt, đọc thêm mấy lần bộ Kinh Địa Tạng để hồi hướng cho họ, vậy là đúng rồi. Trước đây khi Đại Sư Ấn Quang còn tại thế, Ngài dạy người, thế giới đã loạn rồi, đồng tu niệm Phật chúng ta mỗi ngày sau khi xong thời khóa sáng tối thì niệm một ngàn danh hiệu Quán Thế Âm Bồ-tát. Một ngàn danh hiệu Quán Thế Âm Bồ-tát này là chuyên để hồi hướng cho những khu vực bị tai nạn ở thế gian này, đây là niệm cho họ. Đây là việc tốt, cho nên không tính là xen tạp, là tự hành hóa tha. Công khóa của chính chúng ta là thuộc về tự hành, nghiêng nặng ở tự hành; chúng ta tụng thêm Kinh Địa Tạng, niệm thêm danh hiệu Bồ-tát Quán Âm, đây đều là lợi tha, tự - tha hai bên đều có lợi.

Câu hỏi thứ hai mươi bốn: Lúc lâm chung, không phải là A Di Đà Phật đến tiếp dẫn mà là Quán Thế Âm Bồ-tát hoặc là Đại Thế Chí Bồ-tát, hoặc là Di-lặc Bồ-tát đến tiếp dẫn thì có thể đi theo các Ngài không?

Di-lặc Bồ-tát tiếp dẫn thì không được đi theo Ngài, Quán Thế Âm Bồ-tát, Đại Thế Chí Bồ-tát tiếp dẫn thì có thể đi theo được, Tây Phương Tam Thánh đều được. Nếu là Di-lặc Bồ-tát, Dược Sư Như

Lai, hoặc là Thích-ca Mâu-ni Phật đều không được, nhất định là có vấn đề. Nếu bạn kiên trì nhất định muốn A Di Đà Phật tiếp dẫn cũng được, A Di Đà Phật chắc chắn sẽ đến. Quan Âm Bồ-tát đến rồi, con không muốn đi theo Ngài, con muốn A Di Đà Phật đến, hoặc là cả ba Ngài cùng đến đều được, đều có thể cầu được.

Câu hỏi thứ hai mươi lăm: Xin hỏi lão Pháp sư nội dung học tập và phương pháp để hướng dẫn 50 học trò tương lai, có thể công bố lên internet được không? Chúng con tự biết đức học còn non kém, nhưng vẫn khao khát đi theo, hi vọng có thể học tập ở trên internet.

Nhất định chúng tôi sẽ đưa lên mạng, hơn nữa, nếu thật sự cơ duyên này chín muồi thì việc học tập mỗi ngày của chúng tôi thầy đều đưa lên mạng, điều này chúng tôi có nói qua rồi. Vì sao vậy? Đối với việc học tập, ngày nay chúng tôi thật sự vô cùng lo lắng. Nho Thích Đạo đều không có thầy giáo tốt, chính là như người xưa nói là “cấp bậc Đại Sư” hiện nay không có nữa. Cấp bậc Đại Sư không còn nữa, học thuật của chúng ta sẽ dần dần suy thoái, nếu cứ tiếp tục như vậy thì e rằng học thuật truyền thống 5000 năm của chúng ta sẽ đoạn mất, vậy thì rất đáng tiếc. Cho nên nhất định phải có người kế thừa, phải có người chân thật phát tâm, không cầu danh văn lợi dưỡng, không sợ khổ cực, phấn đấu nỗ lực học tập. Chúng tôi sẵn sàng cung cấp môi trường học tập, chính là nơi chốn để tu học, ăn mặc đi ở của họ, chúng tôi đều muốn chăm sóc họ, thời gian ít nhất là mười năm, đương nhiên có thể càng lâu càng tốt. Nhưng điều kiện căn bản, nhất định phải thực hiện được 100% Đệ Tử Quy, Cảm Ứng Thiên, Thập Thiện Nghiệp Đạo, cảm thật chắc ba cái gốc này. Người xuất gia học Phật thì phải thêm Sa-di Luật Nghi, là bốn cái gốc. Cần bao nhiêu thời gian để cảm chắc bốn cái gốc này? Thời gian một năm. Lấy thời gian một năm để thực hiện nền tảng, chân thật làm được, làm được 100%, bạn sẽ có trọn đủ điều kiện của Thánh Hiền.

Con người và Thánh Hiền, nói thật ra là không có khác biệt, bạn học tốt chính là gần Thánh, gần Hiền, không học tốt thì không có cách gì. Sau đó bạn học một bộ kinh mười năm, bộ kinh bạn học là do bạn tự chọn, Nho Thích Đạo trong ba môn này đều có thể chọn. Trong Đạo gia thì chúng ta chọn Lão Tử, hoặc là Trang Tử, chỉ có thể chọn một bộ. Cả đời bạn chuyên nghiên cứu một bộ, tương lai sau này bạn là chuyên gia hạng nhất trên toàn thế giới, chính là cấp bậc Đại Sư! Vậy mới hiệu quả. Nếu là học Nho, thì hoặc là học Luận Ngữ, học Mạnh Tử, học Lễ Ký, cũng chỉ một bộ. Học Phật pháp cũng là như vậy, bạn học Kinh Kim Cang cũng được, học Kinh A Di Đà cũng được, học Kinh Vô Lượng Thọ cũng được, chỉ được học một bộ, chuyên nghiên cứu mười năm. Hết thầy tài liệu tham khảo tôi sẽ thu thập và cung cấp cho bạn, tự bạn xem, tự bạn lấy bút viết, mỗi ngày đều phải làm báo cáo học tập. Lên bục diễn giảng về báo cáo học tập của bạn, lớp học chính là phòng thu hình, chúng ta cùng sử dụng video để bạn làm báo cáo.

Video của chúng ta một mặt là cho chính bạn, giúp bạn tự tiến bộ trong tu học, bạn tự mình xem, sau khi xem thì bạn tự sửa lỗi, ngoài ra đồng thời dùng để phát trên internet. Học tập trong mười năm này thì không được ra khỏi cửa, giống như là bế quan vậy, mười năm này là hoàn thiện chính mình. Khi bạn ở trên bục báo cáo, các bạn học ở dưới nghe báo cáo của bạn, bạn báo cáo xong rồi thì người khác lại lên báo cáo. Cho nên, mặc dù một người chuyên học một bộ, nhưng ta đều nghe được những gì mỗi người học. Ta đều nghe được, nhưng công phu của ta vẫn là một bộ của ta, vậy mới có thể thành công. Chúng ta dùng internet để phát sóng, chính là khiến người trong thiên hạ được lợi ích, bạn xem hoàn thiện bản thân, đồng thời làm lợi ích cho người trong thiên hạ, chúng ta phát sóng ra toàn thế giới. Điều này có ý nghĩa vô cùng, thật sự có thể thành tựu được người khác.

Phải mười năm không ra khỏi cửa, mười năm đọc một bộ sách, mỗi ngày phải làm báo cáo, bạn không thể lười biếng, bạn lười biếng thì lên bục giảng bạn sẽ không bước xuống bục được. Hơn nữa khi lên

bục giảng, màn hình ti-vi chiếu khắp thế giới, nói chung là bạn trốn không nổi! Cho nên, không cần phải đốc thúc, không cần phải kiểm tra. Người nào kiểm tra bạn? Người trên toàn thế giới kiểm tra bạn, chúng ta dùng phương pháp này. Tôi sẽ không đi giảng một bộ kinh cho bạn nghe, tôi không có nhiều tinh thần như vậy, tôi dạy học, chứ không phải giảng học. Dạy học là dạy bạn học như thế nào, dạy cho bạn phương pháp học tập, bạn y theo phương pháp này học tập cho thật tốt, sau mười năm nhất định có thành tựu. Đây chân thật gọi là kế thừa tuyệt học, chúng ta kế thừa truyền thống của chúng ta, lại truyền đến thế hệ sau, không dùng cách làm này thì không có phương pháp thứ hai. Hơn nữa vô cùng cấp bách, hiện nay không làm thì sau này vô cùng khó khăn. Nhưng còn phải tìm được người học, không chắc chắn 50 người thì chắc chắn 30 người, phải thật làm. Sau khi phát trên internet, có rất nhiều hộ pháp hộ trì, chúng ta có trao đổi với họ, người ta cúng dường tiền tài, chúng ta ngày ngày cúng dường pháp.

Câu hỏi thứ hai mươi sáu: Trong Kinh Địa Tạng có nói đến chín loại người bị đọa A-tì địa ngục, trong đó loại thứ hai là “ăn thức ăn của Phật”. Xin hỏi hành vi như thế nào thì phạm vào tội ăn thức ăn của Phật?

Đây là người đọa A-tì địa ngục, A-tì địa ngục cũng có cấp bậc, cũng có nặng nhẹ khác nhau, nhưng nặng nhất là ngũ nghịch thập ác. Tội ngũ nghịch, thứ nhất là giết cha mẹ, giết cha, giết mẹ, ân đức của cha mẹ rất lớn, giết cha mẹ thì nhất định đọa A-tì địa ngục, việc này phiền phức rất lớn! Thế giới này của chúng ta trải qua rất nhiều lần thành trụ hoại không mà họ vẫn chưa thể nào thoát ra được, tội này rất nặng. Trước đây rất ít, vì sao vậy? Mọi người đều có giáo dục nên hiểu được; hiện nay không được, hiện nay giết cha mẹ rất nhiều. Trước đây, pháp luật có điều luật “quyền xét xử của cha mẹ”, lúc tôi còn nhỏ vẫn biết, hình như là năm Dân Quốc thứ hai mươi mấy, chính phủ mới phế bỏ. Thế nào gọi là “quyền xét xử của cha mẹ”? Cha mẹ bạn kiện bạn ra tòa, nói rằng đứa con này của tôi bất hiếu, các ông

phải bán bỏ nó, chính phủ liền lập tức chấp hành, không phản đối. Vì sao vậy? Cha mẹ yêu thương con cái biết bao! Cha mẹ không cần bạn nữa thì bạn không có tư cách làm người trên thế giới này. Việc này rất lợi hại, cho nên người làm con không dám bất hiếu, sợ khi cha mẹ kiện thì sẽ bị mất mạng. Nói thật ra điều luật đó rất tốt, đáng tiếc sau này bị phế bỏ rồi. Lúc bình thường bạn bị tội khác thì bạn vẫn tìm luật sư để biện hộ giảm tội, nhưng tội này thì không, tội này không có người biện hộ cho bạn, hơn nữa lại lập tức chấp hành. Đây là do pháp luật của Trung Quốc thời xưa xem trọng Hiếu đạo nên mới có điều này.

Giết A-la-hán, A-la-hán là thầy, các Ngài ở thế gian này là để giáo hóa chúng sanh, bạn giết các Ngài thì đoạn pháp thân huệ mạng của bao nhiêu người. Đây là một người thầy tốt. Cho nên bị đọa vào A-tì địa ngục.

Ngoài ra là tội làm thất Phật chảy máu, đó là câu chuyện của Đề-bà-đạt-đa, giết Phật nhưng không giết được vì phước báo của Phật quá lớn, không có ai có thể giết được Phật, hơn nữa Phật có thần hộ pháp. Nhưng khiến Phật chảy máu, chảy một chút máu, điều này là có thể, có việc này, cho nên gọi là làm thất Phật chảy máu. Đó đều là dùng tâm rất bất thiện muốn hại Phật, tội này đọa A-tì địa ngục.

Điều thứ năm là phá hòa hợp Tăng. Chính là mọi người ở cùng một nơi tu hành, phá hoại đạo tràng tu hành, đây là trọng tội, đây gọi là tội ngũ nghịch, đọa A-tì-địa ngục. Ngũ nghịch và thập ác nhất định là đi cùng với nhau, cho nên ngũ nghịch thập ác đọa A-tì địa ngục.

Ăn thức ăn của Phật, chúng ta phải hiểu ý nghĩa mở rộng của nó. Có thể nói như thế này, là mượn danh nghĩa của Phật, chính mình nhất định không y giáo phụng hành. Thậm chí căn bản không tin Phật, lừa gạt tín đồ, làm vậy để có được cúng dường của tín đồ, họ ở đó hưởng thụ. Không có tư hào tâm cung kính đối với Phật, tội này nặng, hành động này vô cùng nghiêm trọng. Chúng ta cố nghĩ thì sẽ nghĩ ra được, bạn xem thử tứ chúng đệ tử cúng dường cho đạo tràng, phước báo đó từ đâu đến? Người trong đạo tràng chân thật tu đạo, họ tu đạo

thành tựu thì bạn có phước, họ tu đạo không thành tựu thì bạn không có phước. Nhưng trong nhà Phật thường nói: *“hạt gạo của thí chủ, lớn như núi Tu-di, đời này không liễu đạo, mang lông đội sừng trả”*. Cho nên không nghiêm chỉnh tu hành mà tham lấy những thứ này của Phật giáo, bất luận là xây dựng đạo tràng hay là làm các loại Phật sự mà dùng thủ đoạn để lừa gạt chúng sanh, không có tín tâm với Phật thì tội lỗi của họ hoàn toàn tương đồng với những gì nói ở đây. Sau khi đọa địa ngục, chịu tội địa ngục xong rồi thì làm ngạ quỷ, làm ngạ quỷ xong rồi thì biến thành súc sanh, vẫn là đến trả nợ.

Khi chúng tôi giảng kinh đã từng nói qua với các vị, trong khổ có vui, trong vui có khổ. Họ lừa gạt tín đồ, hiện tại chân thật họ có được một chút hưởng thụ vật chất, trong cái vui đó có khổ thật sự, nhưng họ không biết. Người tu hành dường như rất khổ nhưng trong khổ có vui thật sự, niềm vui đó là siêu vượt sáu nẻo luân hồi, họ không hiểu được đạo lý này. Trong Kinh Hoa Nghiêm, chúng tôi đã từng giảng qua Ngũ Phiến Đề La thì bạn liền hiểu được chính là thuộc về điều này. Đó không phải là Tỳ-kheo chân chánh, không phải là người tu hành chân chánh, giả dạng tu hành để khiến những thiện tín đến cúng dường. Sau khi thiện tín đến cúng dường rồi còn cười nhạo họ, thật có như vậy, không phải giả. Khi tôi học Phật từng thấy qua, hơn nữa thấy đều là người xuất gia, không phải người thường, tư cách lớn hơn tôi. Lúc đó tôi vừa mới xuất gia, vừa mới xuất gia nên không dám nói chuyện. Nhìn thấy những lão Hòa Thượng này, có người nhân lúc uống trà trò chuyện thì nói: Nhân quả mà trên kinh Phật nói, các ông có tin tưởng không? Người nhà chúng ta nói chuyện với nhau thôi, các ông có thật tin tưởng không? "Gạt tín đồ thôi!", bạn xem vậy cũng được sao? Loại tâm thái này đều phải đọa địa ngục, rất đáng sợ. Nguyên nhân ở chỗ nào? Không học kinh giáo.

Học Phật nhất định phải lấy kinh luận làm chủ tu, lìa kinh luận thì sẽ gặp nhiều vấn đề, chắc chắn sẽ tạo tội nghiệp. Cho nên kinh luận chính là Phật Bồ-tát, không rời kinh luận chính là không rời Phật Bồ-tát. Ngày ngày thân cận Phật Bồ-tát, nghe giáo huấn của Đức Phật,

càng nghe càng hiểu rõ, hễ chịu nghe thì lâu ngày dần dần sẽ khai ngộ. Giống như chúng tôi học tập kinh giáo, giảng giải cùng các vị, khi chúng tôi mới học giảng kinh thì một giờ phải giảng hai, ba trang của quyển kinh, hiện tại một giờ giảng một, hai câu, đây chính là có tiến bộ. Trước đây, không hiểu ý nghĩa nhiều như vậy, không giảng ra được, tra khắp tài liệu tham khảo vẫn là không có cách gì, một giờ nói chung phải giảng một, hai trang, phải giảng mấy chục dòng.

Câu hỏi thứ hai mươi bảy: Xin hỏi mộng khởi lên như thế nào? Đạo lý của tỉnh mộng và đạo lý chợt thấy thật tướng của thân tâm thế giới, có phải là giống nhau không?

Không giống nhau, có tương tự nhưng không giống nhau. Muốn có thể thấy được thật tướng chư pháp, bạn nhất định phải buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước. Bạn phải biết thứ tự mà Phật dạy chúng ta, trước hết buông xuống chấp trước, chấp trước là nghiêm trọng nhất, có thể đối với thế xuất thế gian pháp đều không chấp trước, đây là việc tốt, phiền não của bạn đã rơi được một nửa. Sau đó lại buông xuống phân biệt, sau cùng mới buông xuống vọng tưởng, vọng tưởng là gì? Chính là chúng ta thường nói là khởi tâm động niệm. Khởi tâm động niệm là vọng tưởng, khởi tâm động niệm vô cùng vi tế, chúng ta không có cách gì quan sát, nằm mộng đều là khởi tâm động niệm, nếu không khởi tâm động niệm thì bạn làm sao nằm mộng? Cho nên khởi tâm động niệm thật không dễ không chế. Buông xuống chấp trước thì dễ hơn, nhất định trước hết hạ công phu ở chỗ này.

Câu hỏi thứ hai mươi tám: Nhà của con nhỏ hẹp, chỉ có một phòng ngủ, nếu ban đêm mở đĩa giảng kinh cho chúng sanh ở thế giới u minh nghe thì có được không?

Có thể. Bạn dùng tâm chân thành cung kính để cúng dường họ, hai bên cùng an ổn vô sự, họ sẽ không làm trở ngại bạn, bạn cũng không làm trở ngại họ.

Câu hỏi thứ hai mươi chín: Đệ tử chỉ cúng tượng Phật A Di Đà, khi con lâm chung, hai vị Bồ-tát Quán Âm, Thế Chí đến, xin hỏi có thể đi cùng họ không? Họ sẽ hiện ra thân tướng như thế nào?

Điều này có thể được, trên lý mà nói thì có thể nói được thông. Các Ngài hiện tướng gì? Mỗi người một khác, không như nhau. Giống như Pháp sư Thánh Nhất ở Hồng Kông đến núi Phổ Đà để lạy Quán Âm Bồ-tát ở trong động Phạm Âm, tôi cũng chưa đến đó. Ba vị Pháp sư lạy được nửa giờ thì Bồ-tát xuất hiện, mọi người rất hoan hỉ. Khi rời khỏi động thì ba người họ đã hỏi, ông thấy Quán Âm Bồ-tát không? Nhìn thấy rồi! Quán Âm Bồ-tát trông thế nào? Ba người họ nói ra đều không như nhau. Pháp sư Thánh Nhất nhìn thấy là màu vàng kim, độ mũ Tỳ Lô, mũ Tỳ Lô giống mũ của Bồ-tát Địa Tạng, toàn thân là màu vàng kim. Một vị Pháp sư khác thì nhìn thấy Bạch Y Đại Sĩ, giống chúng ta thường đang cúng, màu trắng. Vị Pháp sư thứ ba nhìn thấy tướng Tỳ-kheo, nhìn thấy là người xuất gia. Đều nhìn thấy, đều không giống nhau. Cho nên tướng nhìn thấy khi lâm chung, tùy theo công phu niệm Phật của bạn sâu hay cạn mà tướng nhìn thấy không như nhau. Nhưng bạn nhất định sẽ biết, bạn biết Ngài là người thế nào. Cho dù chưa từng gặp qua, lúc đó thì bạn sẽ biết, biết thì bạn phải rõ ràng, bạn quyết định đi theo ai. Nếu thật sự nhất định muốn đi theo A Di Đà Phật, Quán Âm, Thế Chí đến cũng không được, vậy vẫn phải đợi A Di Đà Phật, A Di Đà Phật không đến thì con không đi với các Ngài, có thể được.

Câu hỏi thứ ba mươi: Có một đồng tu nói không cần tu Lục Độ, bởi vì đó là pháp tu của Bồ-tát. Chúng ta muốn thành Phật, có thể không tu Lục Độ, xin Pháp sư khai thị.

Không thể được! Bạn phải hiểu rằng Phật cao hơn so với Bồ-tát một bậc, Phật là từ Bồ-tát tu thành, bạn chỉ học Phật mà không học Bồ-tát thì bạn vĩnh viễn không thành Phật được. Tại sao vậy? Bạn không tu nền móng, làm gì có đạo lý này! Hơn nữa, bạn phải hiểu rằng, phía dưới Bồ-tát còn có nền tảng, bạn từng tầng từng tầng đi xuống, bạn mới phát hiện thứ nền tảng nhất chính là Đệ Tử Quy, điều này chúng tôi nói rất nhiều rồi. Trong Phật Tạng Kinh, không phải là Đại Tạng Kinh, là một bộ kinh ở trong bộ Đại Tạng Kinh, tên của Kinh gọi là Phật Tạng Kinh, Thế Tôn nói với chúng ta rất rõ ràng: “*Đệ Tử Phật không học Tiểu Thừa trước mà học Đại Thừa thì không phải đệ tử Phật*”. Đây là Thích-ca Mâu-ni Phật nói, nếu bạn không y theo trình tự từ nhỏ đến lớn, không theo tuần tự từng bước thì Phật không thừa nhận bạn. Cho nên, Phật giáo Trung Quốc cũng là từ Tiểu Thừa đến Đại Thừa, Phật Giáo Trung Quốc thời Tùy Đường có mười tông, có hai tông Tiểu Thừa là Câu Xá Tông và Thành Thật Tông. Hai tông này đến cuối thời nhà Đường thì đã suy rồi, đến nhà Tống thì không còn nữa, hiện nay rất nhiều người không biết.

Vậy thì Phật giáo Trung Quốc dùng cách tu gì? Dùng nền tảng Nho và Đạo thay thế Tiểu Thừa, vậy thì được. Vì sao vậy? Nói chung, đồ của Trung Quốc thì hợp với khẩu vị người Trung Quốc. Cho nên Trung Quốc dùng Nho dùng Đạo làm nền tảng, Nho và Đạo nhập vào Đại Thừa thì không có vấn đề gì. Thế nhưng Đại Thừa vẫn là từ Thập Thiện Nghiệp Đạo mà tu. Nền tảng của Nho và Đạo không khác nhiều so với Thập Thiện Nghiệp Đạo, cho nên có thể nói hết thảy đều đã đầy đủ rồi, không thể không biết điều này. Từ trên nền tảng này để tu Lục Hòa Kính. Khi Tịnh Tông Học Hội chúng ta thành lập, chúng tôi có một bài Duyên Khởi, đề xuất ra năm khoa mục tu hành của chúng ta. Năm khoa mục thì không nhiều, mọi người đều rất dễ nhớ, dễ học. Khoa mục thứ nhất chính là Tịnh Nghiệp Tam Phước. Bạn xem điều đầu tiên của Tịnh Nghiệp Tam Phước, “*hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng, từ tâm bất sát, tu thập thiện nghiệp*”, bốn câu này là nền tảng. Hiếu thân tôn sư là Đệ Tử Quy, từ tâm bất sát là Cảm Ứng

Thiên, câu sau cùng là tu Thập Thiện Nghiệp. Ba thứ này là điều đầu tiên của Tịnh Nghiệp Tam Phước, cái đầu tiên phải trọn đủ.

Có ba điều này thì bạn bước vào cửa Phật, “*thọ trì Tam Quy, cụ túc chúng giới, bất phạm oai nghi*”. Bạn nhất định phải làm được Tam Quy Ngũ Giới, nếu làm không được Tam Quy Ngũ Giới thì chỉ là thọ trên hình thức mà thôi, trên thực chất không có. Từ Tam Quy Ngũ Giới lại nâng cao đến “*phát Bồ-đề tâm, thâm tín nhân quả, đọc tụng Đại Thừa*”, đây đều là thuộc về tự lợi. Sau cùng là lợi tha, “*khuyến tấn hành giả*”. Tự hành hóa tha, Tịnh Tông chúng ta chính là lấy ba điều này làm nguyên tắc chỉ đạo. Sau đó là đời sống trong đoàn thể, quy tắc sống trong đoàn thể là Lục Hòa Kính, đây là giới luật vô cùng quan trọng. Phải hòa khí, người thế gian nói “hòa khí sinh tài”, “gia hòa vạn sự hưng”, bất hòa thì tuyệt đối không phải là Phật pháp. Sau Lục Hòa Kính là tam học Giới Định Huệ, Lục Độ. Khoa mục sau cùng là Phổ Hiền Thập Nguyện, chính là Thập Đại Nguyện Vương. Chúng tôi yêu cầu phải thực hiện được năm môn công khóa này thì niệm Phật có lý nào không vãng sanh chứ! Phải có thái độ như vậy mà học Phật. Nói không cần tu Lục Độ, vậy thì nhất định không thể thành tựu, đâu có loại đạo lý đó!

Câu hỏi thứ ba mươi một: Có người nói trước khi ăn cơm thì niệm mười câu Phật hiệu, sau đó thỉnh chư vị chúng sanh cùng ăn cơm, đồng thời thỉnh chư Phật Bồ-tát đem bữa cơm này biến hiện rất nhiều để cho hết thấy chúng sanh đều có thể được cúng dường viên mãn, sau đó mới niệm mười câu Phật hiệu. Xin hỏi như vậy có được không?

Có thể được. Trong đạo tràng chùa chiền đều niệm chú cúng dường, đơn giản nhất trong chú cúng dường là “*cúng dường Phật, cúng dường Pháp, cúng dường Tăng, cúng dường tất cả chúng sanh*”. Sự cúng dường này phải dùng chân tâm thì mới khởi tác dụng, Người niệm Phật chúng ta nếu không có cái tâm này, không có tâm lượng lớn như vậy, không có tâm chân thật như vậy thì niệm mười câu Phật

hiệu cúng dường cũng được. Dem những thức ăn này biến thành vô lượng vô biên, là "*biến thực chân ngôn*", không biết niệm cũng không sao, dùng ý niệm của chúng ta cầu Phật Bồ-tát biến hiện ra những thứ này cũng được. Trong Phật pháp nói "*thành tắc linh*", quan trọng nhất chính là tâm chân thành.

Câu hỏi thứ ba mươi hai: Xin hỏi có thể lấy tiền phóng sanh để nhận nuôi động vật tàn tật trong sở thú, hoặc làm quỹ cứu trợ động vật được không?

Đây là điều nên làm, có thể được, thậm chí chúng ta dùng số tiền đó để in những tài liệu tuyên truyền bảo vệ động vật, khuyên người ta không nên sát sanh đều được, như in Tranh Bảo vệ Động vật cũng vô cùng tốt, khuyên người ta không nên sát sanh. Phóng sanh hiện nay, nói thật ra phóng sanh trong pháp hội thường có rất nhiều tệ nạn. Phải đặt hàng trước, bạn không đặt hàng thì họ sẽ không bắt, vì bạn phóng sanh thì họ sẽ gắng sức lòng bắt, há chẳng phải phóng sanh biến thành hại sanh rồi sao! Đây là sinh ra quan niệm sai lầm, chúng ta nhất định phải hiểu được. Thật sự Phật bảo chúng ta phóng sanh, không phải là pháp hội phóng sanh quy mô lớn, mà là bình thường bạn đi chợ mua thức ăn, nhìn thấy những động vật này, thấy chúng đúng thật có thể sống được, bạn mua để phóng sanh. Nếu những chúng sanh đó không thể nào sống được thì không cần, đó là nghiệp báo của chúng. Nếu thật sự thấy chúng còn sống khoẻ mạnh thì có thể được, là bảo bạn tùy duyên, không phải là có ý đi làm. Đây là việc tốt, thường hay có loại tâm này, gặp được rồi thì hãy giúp đỡ, dưỡng thành cái tâm như vậy, hành trì như vậy thì được.

Câu hỏi thứ ba mươi ba: Đạo tràng chúng con có mấy vị thầy nói có thể đưa chúng sanh ở thế giới u minh đến thế giới Tây phương Cực Lạc. Xin hỏi thật có thể làm được không?

Thật có thể, không phải là giả. Hiện nay chúng sanh ở thế giới u minh niệm Phật, nghe kinh thường thì còn nghiêm túc hơn con người chúng ta, cho nên hiện nay biến thành người chẳng bằng quý. Nguyên nhân là gì? Quý biết có tai nạn, cho nên họ rất sợ hãi; con người không biết, con người là ngu muội nhất. Mấy năm trước chúng tôi nghe được một câu chuyện nói về một vị Pháp sư ở vùng Đông Bắc Trung Quốc, rất nhiều người đều biết. Có hơn ba trăm vị sơn thần ở Bắc Triều Tiên mong được tu pháp môn Tịnh Độ, muốn tìm thầy để dẫn dắt họ, họ đến Trung Quốc để tìm. Họ cử tám vị sơn Thần đến Trung Quốc tìm, tìm suốt nửa năm mới tìm được, họ muốn thỉnh Ni Sư ấy về. Thần hộ pháp Trung Quốc rất lợi hại, ở cửa biên giới, không cho Ni Sư ấy xuất cảnh. Sau đó tám vị sơn thần này cũng không tặc, họ cũng không về, thầy đều quy y rồi.

Ni Sư ấy đã hỏi họ, các vị làm sơn thần bao nhiêu năm rồi? Ba nghìn năm rồi. Vị Ni Sư này hỏi, ba nghìn năm trước Thích-ca Mâu-ni Phật còn tại thế, sao các vị không học Phật? Lúc đó chúng tôi không biết, hiện nay biết học Phật rồi. Họ nói đi khắp nơi xem, lên trời cũng không tốt, chỉ có thế giới Cực Lạc tốt. Thật sự là như vậy, quý thần rất dụng công. Mỗi lần chúng tôi làm Phật sự siêu độ, pháp hội siêu độ Tam Thời Hệ Niệm thật sự hữu hiệu, có quý thần vắng sanh không? Có, nhưng chỉ là số ít. Đa số cũng được siêu độ rồi, ví dụ như cõi ngạ quỷ được siêu độ đến cõi súc sanh, được siêu độ đến cõi người thì càng cao hơn, thầy đều được lợi ích. Số vẫn ở lại trong cõi quỷ, đại khái là khoảng một nửa, một nửa kia đi đến các cõi khác rồi, việc này thật sự là việc tốt.

Câu hỏi thứ ba mươi tư: Có một đồng tu rất tốt bụng, đãi người xử sự cũng tốt, nhưng khi mọi người muốn làm việc thiện thì người đó luôn thể hiện thái độ phản đối, khiến cho việc thiện không thể tiến hành thuận lợi. Xin hỏi chúng con phải nên như thế nào?

Phải hỏi họ về việc thiện này rốt cục là việc thiện gì? Trong việc thiện có thật có giả, như trong Liễu Phàm Tứ Huấn đã nói. Nếu việc

người đó phản đối không phải là chân thiện thì sự phản đối của người đó là chính xác. Nếu người đó phản đối việc thiện thật sự thì người đó không có trí huệ. Người đó là người rất tốt nhưng tâm từ bi không đủ. Trong đây có rất nhiều nguyên nhân, phải tỉ mỉ mà quan sát.

Câu hỏi thứ ba mươi lăm: Có một đồng tu khi vừa mới quy y thì ăn trường chay cùng vợ, sau mấy năm chuyển lại thành ăn thịt, hơn nữa còn ép người nhà cũng ăn thịt, không ăn thì đánh, gây rắc rối đến nỗi không thể tiếp tục sống. Xin hỏi phải nên làm như thế nào?

Đây là nghiệp chướng hiện tiền, nếu bạn muốn cầu cho cả nhà hòa thuận, gia hòa vạn sự hưng thì phải bạn nghiêm túc nỗ lực học tập. Thật sự bất đắc dĩ thì bạn phải cầu Phật Bồ-tát gia trì, rất hữu hiệu. Trong các đồng tu chúng ta đã có người như vậy, chính mình phát tâm ăn chay nhưng chồng không bằng lòng. Cô ấy đã cầu Phật Bồ-tát, khiến cho anh ấy ăn thịt thì bị đau bụng, kết quả cầu được rồi, anh ấy cứ ăn thịt thì bị đau bụng, không dám ăn nữa. Tâm chân thành thì có thể cảm ứng, cầu được cảm ứng. Khi chính chúng ta không thể giải quyết được thì phải nương vào Phật Bồ-tát, phải có tín tâm chân thành đối với Phật Bồ-tát, các Ngài thật sự sẽ gia trì bạn. Vì sao vậy? Bạn là thiện tâm thiện duyên, thật sự là giúp anh ấy, cứu anh ấy, bảo anh ấy bớt tạo nghiệp, đây là việc tốt.

Câu hỏi thứ ba mươi sáu: Đệ tử ở Canada, làm việc ở bộ phận nhà ăn của một viện dưỡng lão, phụ trách vấn đề ăn uống của người già, con phải vớt đi thức ăn thừa của người già. Xin hỏi như vậy có phải là tạo nghiệp không?

Là tạo nghiệp. Ở nước ngoài, người già ăn uống thường đều là tự phục vụ, nhất định phải khuyên người già, ông bà ăn bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu thì sẽ không lãng phí. Phải nói với họ về nhân quả báo ứng, phải bảo họ tiết phước, không nên lãng phí đồ ăn, chính mình phải

làm tấm gương tốt. Đồ ăn dư thừa mỗi ngày thì bạn vẫn phải xử lý, họ sẽ không để lại đến ngày hôm sau. Bạn có thể bố thí cho người nghèo, ở nước ngoài có rất nhiều người nghèo, bạn có thể tặng cho họ ăn. Hoặc là có một số đồ ăn có thể bố thí cho chúng sanh, chim, côn trùng nhỏ có thể ăn, đều có thể cúng dường cho chúng, như vậy đều tốt.

Câu hỏi cuối cùng: Sau khi đệ tử di cư đến Canada, từng gia nhập vào phái Nhất Quán Đạo. Hiện nay học Phật rồi nhưng Đàn chủ cứ hai tuần lại gọi điện thoại thông báo phải quay về đi học, tạo thành phiền phức rất lớn, xin hỏi phải nên làm thế nào mới tốt?

Điều này rất đơn giản, bạn đổi số điện thoại nhà bạn là được rồi, họ sẽ không tìm được bạn nữa. Người thân bạn bè quan trọng thì thông báo cho họ, người thân bạn bè không quan trọng thì có thể không cần nói với họ, ít nói chuyện, tiếp xúc ít người thì phiền não sẽ ít. Lời người xưa nói rất có đạo lý "*biết nhiều việc thì nhiều phiền não, biết nhiều người lắm chỗ thị phi*", không phải là người thân bạn bè thật sự thì không cần phải tiếp xúc thường xuyên, cũng không cần phải gọi điện thường xuyên. Tôi có cái điện thoại di động, đã ngắt khoảng mười tháng rồi, không dùng đến nó, hôm nay tôi thử dùng một chút, vẫn còn hoạt động, mười tháng không dùng, tôi xem xem nó có hỏng không? Nó không hỏng. Những chỗ như thế này thì chính chúng ta phải có trí huệ để xử lý như thế nào. Dù nghiêm trọng đến đâu thì tôi nghĩ cũng không quá nghiêm trọng, họ cũng sẽ không làm phiền như vậy, khi quá nghiêm trọng thì chuyển nhà. Học Phật nhất định phải khai trí huệ, nhất định phải làm tấm gương tốt cho mọi người trong xã hội, chúng ta chân thật tu thì sẽ cảm động được họ, đặc biệt chân thật tu thì cảm ứng sẽ rất nhiều.

Giống như vệ sinh trong nhà, côn trùng nhỏ, ở nước ngoài cũng là như vậy, như kiến, gián, ruồi, muỗi, chuột, toàn thế giới đều có. Người học Phật chúng ta có thể chung sống hòa bình với chúng, không làm phiền lẫn nhau, đều có thể tương thông. Thực vật cũng như vậy, ở nước ngoài mỗi nhà đều có vườn, trong vườn của người nước

ngoài đều trồng hoa, vườn của người Hoa thì đều trồng rau. Cho nên ra nước ngoài, nhìn thấy vườn của họ trồng rau thì bạn sẽ biết họ nhất định là người Hoa, người Hoa thích trồng rau. Ngay cả những thực vật này cũng có thể chung sống hòa hợp, trong vườn rau của chúng tôi mở tiếng niệm Phật cho cây cối hoa cỏ nghe, đều phát triển rất tốt, vô cùng tươi tốt. Rau của chúng tôi đem ra chợ, người mua rau nhìn thấy thì hỏi: rau này của các vị từ đâu tới? Ngon hơn rau của chúng tôi. Bởi vì trồng rất nhiều nên mỗi tít đồ đến đạo tràng đều mang một ít rau về, là tự trồng. Hơn nữa các đồng tu cũng rất phát tâm, thường hay đến vườn rau để chăm sóc các loại rau củ, trái cây này.

Bây giờ đã hết giờ rồi, cũng vừa đúng lúc trả lời hết câu hỏi ngày hôm nay.

A DI ĐÀ PHẬT!